

цель Софроний пръсналъ и едно възвание между българитѣ; въ него той увещавалъ и увѣрявалъ своитѣ еднородци, че рускитѣ войски имъ носятъ свобода—„тия братія, ваши християни, щѣ идатъ сасъ Божія воля да избавятъ васъ...“.

Обещанията на руския главнокомандуващъ, както и възването на Софроний пробудили и усилили надеждитѣ на българитѣ за освобождение и тѣ деятельно помагали на руситѣ: посрещали ги гостолюбиво, давали храни, давали волентири и силни хайдушкѣ чети. Въ Влашко отъ бѣжанци българи се образувалъ отдѣленъ български отредъ съ свое управление и свой печатъ; отредътъ билъ подъ началството на капитанъ Георги Мамарчевъ, който се отличилъ въ боя при Силистра.

Българитѣ не останали спокойни и презъ гръцката хетерия (завѣра), 1821 год. Когато Александъръ Ипсиланти подигналъ възстание отъ Влашко, българскитѣ войвода х. Христо Панката съ 76 каика и 350 българи се готвилъ да мине Дунава; а когато възстанието се пренесло въ самата Гърция, въ него взели участие около 2000 българи. Въ това възстание се отличили българскитѣ войводи Бакалъ Гого съ своитѣ нѣколко стотинъ българи, наречени румелиоти, и негова другаръ х. Христо.

Макаръ войнитѣ на Русия, покрай голѣмитѣ надежди, да донасяли и голѣми разочарования на българитѣ, тия послѣднитѣ не останали безучастни и въ войната на Русия съ Турция презъ 1828 г. Презъ тая война рускитѣ войски подъ началството на Дибича достигнали до Одринъ. Надеждитѣ на българитѣ за освобождение сега били голѣми. Български отредъ отъ 1000 човѣка подъ командата на капитанъ Георги Мамарчевъ и капитанъ Василевъ взелъ деятельно участие въ сраженията. Капитанъ Мамарчевъ замислювалъ смелъ планъ—той подготвялъ общо възстание въ цѣла България. Научилъ се за тая му дейность, Дибичъ изпратилъ 200 казака въ Сливенъ, гдето хванали и арестували Мамарчевъ.

Макаръ съ Одринския миръ (1829 г.), съ който се свършила войната, Турция да признала правото на Русия да покровителствува християнитѣ въ цѣлата турска империя, тоя миръ, обаче, донесълъ на българитѣ много беди и разочарования. Българитѣ останали въ лошо положение; тѣ подали молба на Дибича да освободи Мамарчева и да имъ позволи сами да се борятъ за свободата си. Дибичъ отговорилъ, че сега Русия не може да помогне на българитѣ, но ще дойде редътъ и на тѣхното освобождение. Следъ оттегляване на рускитѣ войски изъ България,